Neapolis University

HEPHAESTUS Repository **http://hephaestus.nup.ac.cy**

Archive Cypriot Newspaper Materials Salpix

1888-04-02

þÿ £ ¬ » À ¹ ³ ¾ - ± Á . 1 6 9

Library of Neapolis University Pafos

http://hdl.handle.net/11728/10321

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΕΤΟΣ Ε΄. ΛΕΜΗΣΣΩΙ ΚΥΠΡΟΥ 2 ΑΠΡΙΛΛΙΟΥ 1888 ΑΡ. 169

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα.
Ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Κύπρου Σελ. 8
Ἐν τοῖς χωρίοις 6
Ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 15

ΕΛΠΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Καταχωρήσεις προπληρωτέαι. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν. Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τοῦ φύλλου καταχωρίζονται δωρεάν

Ἐκδότης καὶ Συντάκτης Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ——Editor S. HOURMOUZIOS.

Η Η ΚΥΠΡΟΣ ΔΕΝ ΚΑΜΝΕΙ ΔΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΝ Η ΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ ΜΑΣ ΔΕΝ ΚΑΜΝΟΥΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ

(συνέχεια)

Ἡ ὑπόθεσις ὅτι σπανιώτατα ἡ γεωργία τῆς Κύπρου ἐπιτυγχάνει, μᾶς ὑπηγόρευσε τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἢ ἡ Κύπρος δὲν κάμνει διὰ γεωργίαν ἢ οἱ γεωργοί μας δὲν κάμνουν διὰ τὴν Κύπρον, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ τις τὸ πρῶτον, ὅτι δηλ. ἡ γῆ τῆς Κύπρου δὲν κάμνει διὰ γεωργίαν, χωρὶς νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀγνοῶν ὅλως τὴν ἀξίαν καὶ τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς γῆς τῆς Κύπρου; Ἀκριβεῖς τινες σημειώσεις γεωργικαί, δημοσιευθεῖσαι διὰ τοῦ παρελθόντος φύλλου, ἔδωκαν, πιστεύομεν, ἔστω καὶ ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ τῆς μεγάλης γεωργικῆς ἀξίας τῆς νήσου. Ἄρα ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πταίουσιν οἱ γεωργοί μας, καὶ ὅτι ὑφ' οἵους ὅρους καὶ ὑφ' οἵας συνθήκας ἐργάζονται τὴν γῆν, σπανιώτατα καὶ ἐκτάκτως ἐπιτυγχάνουσιν. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἂς ἐξετάσωμεν τὸν γεωργὸν ὑπό τινας ἰδιότητας καὶ

Πρῶτον, ὡς γεωργόν, ὡς παραγωγέα τῶν δημητριακῶν καρπῶν.

Ὁ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην γεωργὸς, οὐδέποτε περιορίζεται εἰς ὅσην ἔκτασιν γῆς δύναται νὰ καλλιεργήσῃ δεόντως, νὰ λιπάνῃ ἀρκούντως καὶ νὰ καθαρίζῃ καὶ ἐπιτηρῇ ὡς πρέπει καὶ ἐν καιρῷ. Ἢ μᾶλλον πολυάριθμος γεωργικὴ οἰκογένεια μόλις δύναται νὰ καλλιεργῇ ὅσον πρέπει καὶ ὡς πρέπει 50 στρέμματα γῆς. Ἡ παραγωγικὴ δύναμις τῆς γῆς ἀρχίζει νὰ ἐξασθενῇ ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους τῆς λιπάνσεως (κοπρίσματος)· κατὰ πᾶν λοιπὸν δεύτερον ἔτος ἀνάγκη νὰ ρίπτεται ἀρκετὴ κόπρος. Τὸ ζευγάρωμα πρέπει νὰ γίνεται διπλοῦν καὶ, εἰς πολλὰς περιστάσεις, τριπλοῦν, διὰ νὰ λεπτύνηται καλῶς ἡ ἐπιφάνεια εἰς ἀρκετὸν βάθος καὶ νὰ ἑνοῦται καλῶς ἡ κόπρος μὲ τὸ χῶμα. Ἡ σπορὰ πρέπει νὰ γίνεται ἐν καιρῷ καταλλήλῳ, κλ. κλ., ὅσα οὐδ' ἡμεῖς εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίζωμεν, οὔτε τὰ στενὰ ὅρια τοῦ φύλλου μας ἐπιτρέπουν τὴν ἀναγραφὴν τούτων. Ἠρκέσθημεν εἰς τὰ στοιχειωδέστερα καὶ ἀναγκαιότερα διὰ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι οὔτε αὐτὰ δὲν γίνονται. Ὁ γεωργός μας ὅταν δύναται, προσπαθεῖ νὰ σπείρῃ ὅσον τὸ δυνατὸν πολλὰ καὶ τότε πλέον τὰ σπείρει ὅπως ὅπως. Οὔτε περὶ καταλλήλου καιροῦ ἐρευνᾷ οὔτε περὶ λιπάσματος δύναται νὰ φροντίζῃ. Μόλις κατὰ τετραετίαν ἢ πενταετίαν δύναται νὰ κοπρίσῃ μέρος τῶν ἀγρῶν του, ἐκ 15 ἢ 20 τὸ πολὺ στρεμμάτων καὶ οὐδὲ τὴν κόπρον φροντίζει νὰ σκορπίσῃ καλῶς καὶ ἀναμίξῃ μὲ τὴν γῆν, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν, πάντοτε σχεδὸν, τοῦ κοπρισθέντος ἀγροῦ νὰ αὐξάνουν τὰ σπέρματα σποραδικῶς μόνον καὶ κατὰ μικροὺς κύκλους, δηλ. εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐχύθη ἡ κόπρος, ἐνῷ τὰ ἄλλα μένουν πολὺ μικρά. Ἡ κόπρος, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἐνδυναμόνει τὴν γῆν, ἀφ' ἑτέρου διατηρεῖ πλειότερον καιρὸν τὴν ὑγρασίαν, ὅταν ἡ γῆ καλῶς καὶ ἐντελῶς ἡνωμένη μὲ τὸ χῶμα, καὶ δὲν βλάπονται τὰ σπαρτὰ ἅμα ὡς ἀργήσῃ νὰ βρέξῃ. Ὅταν ὅμως ἀφίνεται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, τότε αὐτὴ καίει τὰ σπαρτά. Ἡ βία τοῦ γεωργοῦ, διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ σπείρῃ ὅλα, τὸν κάμνει ὥστε καὶ νὰ ἀροτριᾷ ὅλως ἀτελῶς. Μεταξὺ τῆς μιᾶς αὐλακιᾶς καὶ τῆς ἄλλης ἀφίνει τὰς λεγομένας τάβλας, δηλ. πρόσωπον γῆς στερεὸν, ἀκάμωτον, ἴσον μὲ δύο εἰσέτι αὐλακιαίς.

Ὁ γεωργός μας λοιπὸν ἐμπαίζει τὴν γῆν καὶ ἐμπαίζεται ὑπὸ τῆς γῆς. Σπείρει ἄνεμον καὶ ἀποθηκεύει ἀέρα. Ἐν Κύπρῳ ὑπάρχουν γεωργοὶ ἔχοντες 400 καὶ 500 στρέμματα γῆς, παχυτάτης καὶ ἀποδοτικωτάτης καὶ ὅμως, ποῖος ἐκ τῶν γεωργῶν μας εἶνε ὄχι πλούσιος, ὄχι εὔπορος, ὄχι νὰ ζῇ ὀπωσοῦν ἀνέτως, ἀλλὰ κύριος τοῦ ἡμίσεος τοὐλάχιστον τῶν κτημάτων του; Οἱ κυρίως γεωργοὶ, οἱ μόνον τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐξασκοῦντες καὶ μὴ χρεωστοῦντες τὰ ἡμίση τοὐλάχιστον τῶν κτημάτων των, μετροῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων, διότι δανείζονται, ἔστω καὶ 40 τοῖς ο]ο διὰ νὰ ἀγοράσωσιν ἕνα ἀγρόν, τὸν ὁποῖον εἶνε ἠναγκασμένοι μετὰ 2 ἢ 3 ἔτη νὰ πωλήσωσι διὰ νὰ πληρώσωσι τοὺς τόκους μόνον τοῦ κεφαλαίου ὅπερ ἐδανείσθησαν καὶ τὸν ἠγόρασαν. Ἰταλοὶ λοιπὸν εἰς τοῦτο ἡ γῆ τῆς Κύπρου; Εἶνε λοιπὸν γεωργὸς, ὁ γεωργὸς τῆς Κύπρου;

Δεύτερον· ἂς ἐξετάσωμεν αὐτὸν καὶ ὡς ἀμπελουργόν.

Οἱ ἀμπελουργοὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι κάπως εὐτυχέστεροι τῶν γεωργῶν τῶν σιτηρῶν, διότι ἡ ἄμπελος μὲ σχετικῶς ὀλιγωτέρους κόπους καὶ ὀλιγώτερα ἔξοδα ἀποδίδει πάντοτε πολὺν ἢ ὀλίγον καρπόν. Πολὺ μακρὰν ὅμως εἶνε καὶ αὐτοὶ τοῦ νὰ φέρωσι δικαίως τὸν τίτλον ἀμπελουργός. Φυτεύουσι τὰ φυτὰ ὅπως ἔλθῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν καὶ ὡς πρὸς τὸ, πόσον μέρος τοῦ φυτοῦ πρέπει νὰ θάπτεται εἰς τὴν γῆν. Θάπτει δύο βλαστοὺς τοῦ φυτοῦ καὶ ἀφίνει ἔξω τῆς γῆς 4 ἢ 5 τοιούτους. Μόλις λοιπὸν μετὰ 5—6 ἔτη ἀρχίζει νὰ κάμῃ [illegible] πικὰς σταφυλὰς, καμπανάρια λεγομένας, καὶ αὐτὰς, κατὰ τοσοῦτον ἠραιωμένας, ὥστε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῇ τις 6—7 κλήματα διὰ νὰ συναθροίσῃ μίαν ὀκὰν σταφυλὰς, διότι οἱ ἐντὸς τῆς γῆς δύο βλαστοὶ δὲν δύνανται νὰ θρέψωσι καὶ ν' ἀναπτύξωσι ταχέως καὶ ὑγιῶς τοὺς ἔξω τῆς γῆς 4 ἢ 5. Ἡ δὲ μεγάλη καὶ ἀκανόνιστος ὅλως συμπίκνωσις τῶν κλημάτων, οὔτε βεβαίως νὰ ἀροτριαθῇ ἐντελῶς τὸ ἀμπέλι ἀφίνουν, οὔτε τὸν Ἥλιον νὰ εἰσχωρῇ ἀρκούντως, διὰ νὰ θερμάνῃ καὶ ζωογονῇ τὰ κλήματα. Τὸ δὲ λεγόμενον κλάδευμα δὲν εἶνε παρὰ ἀληθὲς κατακόψιμον. Ἔπραξε λοιπὸν τὸ καθῆκόν του ὁ ἀμπελουργὸς καὶ ἀναμένει ἀνυπομόνως τὸν τρυγητόν. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι πάντοτε ἡ 15 Σεπτεμβρίου ἀπαραβάτως καὶ ἀμετατρέπτως εἶνε ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἄρχεται γενικὸς τρυγητὸς διὰ νὰ ἐννοήσῃ πᾶς τις, ἂν κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καὶ κατὰ πᾶν ἔτος ἦνε δυνατὸν νὰ ἦνε ὥριμοι ὅλαι αἱ σταφυλαί. Φύρδην μίγδην λοιπὸν καὶ ἄωροι καὶ ὥριμοι καὶ μαῦραι καὶ λευκαὶ καὶ κόκκιναι σταφυλαί, ὅλαι εἰς τὴν κόφινον—διότι τὰ ζῶα εἶνε ἐντὸς τῆς ἀμπέλου καὶ ἔρχονται κατόπιν νὰ τραφῶσι διὰ τῶν φύλλων καὶ τῶν κλημάτων—καὶ ἀπὸ τὴν κόφινον εἰς τὴν λινόν. Ὁ μοῦστος κατόπιν, τίθεται εἰς τὰ κατάπτυστα πιθάρια, γύψος ἔπειτα ῥίπτεται ὅσον τὸ

δυνατὸν πολὺς διὰ νὰ μαυρίσῃ καλὰ, καὶ κατόπιν κουβάλημα εἰς τὴν πόλιν δι' ἀσκῶν κατραμμασμένων. Ἐκεῖ ἀνοίγει ὀλίγον τὰ μάτια του ὁ ἀμπελουργὸς (διὰ νὰ τὰ κλείσῃ πάλιν μετ' ὀλίγον)· δὲν εὑρίσκει καλὴν τιμὴν διότι εἶνε βόρβορος ἀπὸ γύψον καὶ βρωμᾷ ἀπὸ πίσσαν τὸ κρασί του. Τὸ φυλάττει μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ εὕρῃ ὕστερον ἀνωτέραν τιμὴν καὶ κατόπιν, τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ ὅλου προϊόντος του, τὸ πωλεῖ διὰ ξύδι καὶ πωλεῖ τέσσαρα γομάρια διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ τάτζιον τοῦ ἑνός. Αὐτὰ εἶνε καθημερινὰ γεγονότα· δὲν εἶνε ὑποθέσεις.

Οἱ δυστυχεῖς πολῖται, οἱ ἔμποροι τῶν οἴνων, βλέποντες ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἡ τιμὴ τῶν καλῶν κρασίων τῆς Κύπρου ἐκπίπτει εἰς τὴν Εὐρώπην ἕνεκα τοῦ πολλοῦ γύψου καὶ τῆς ἀνυποφόρου πίσσης των, προσεπάθησαν διαφοροτρόπως νὰ ἐπιφέρωσι μίαν διόρθωσιν πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀμπελουργῶν καὶ, πότε μὲν δι' ἐγγράφου συνυπογεγραμμένου ὑφ' ὅλων συνεφώνησαν νὰ μὴ ἀγοράζωσι πισσωμένα κρασία, πότε δὲ δι' ἐγκυκλίου ἐντύπου συνεβούλευσαν τοὺς ἀμπελουργοὺς νὰ μὴ βάλλωσι γύψον καὶ νὰ μὴ μεταχειρίζωνται ἀσκοὺς, τοὐλάχιστον, πισσωμένους, πλὴν «'ς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρταν ὅσον θέλεις βρόντα». Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ χωρικοῦ μας, ὅταν τὸν συμβουλεύῃς τοιαῦτα, ἀκούεις πάντοτε καὶ στερεοτύπως τὸ «ὁ Τζύρης μου κι' ὁ παπποῦς μου ἔτσι ἐκαμνε κ' ἔζησε, κι' ἤτουν καὶ προεστὼς, κ' εἶχε καὶ τόσον μάλι, κι' ἄρμασε καὶ τόσα παιδιὰ, καὶ ἐγὼ τώρα θὰ κάμω ἀλλοιῶς»; Ποῦ νὰ χωρήσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ χωρικοῦ ὅτι σήμερον ἠλλαξαν τὰ πράγματα, καὶ ὅτι «ὁ τζύρης του κι' ὁ παπποῦς του» ἔζων μὲ 200 τὸ πολὺ γρόσια ἔξοδα κατ' ἔτος ἐνῷ αὐτὸν σήμερον δὲν τὸν ἀρκοῦν τὰ δεκαπλάσια; Πῶς νὰ σκεφθῇ ὅτι «ὁ τζύρης του κι' ὁ παπποῦς του» ἐπλήρονον φόρον 50 γρόσια μόνον ἐνῷ αὐτὸς σήμερον πληρόνει 1000; Ποῦ νὰ συλλογισθῇ ὅτι, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα μέρη ἐπροχώρησαν πολὺ εἰς τὴν γεωργικὴν τέχνην καὶ διὰ νέων μεθόδων κάμνουν προϊόντα καλλίτερα καὶ περισσότερα, ὀφείλει καὶ αὐτὸς νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς νέας μεθόδους, ἄλλως τὸ πρᾶγμά του δὲν θὰ ἔχῃ ἐξόδευσιν καὶ θὰ ἔρχεται εἰς θέσιν νὰ λιμοκτονῇ ὡς λιμοκτονεῖ ἤδη; Διὰ τίνος τρόπου καὶ διὰ ποίας γλώσσης δύναταί τις νὰ δώσῃ εἰς τὸν χωρικόν μας νὰ ἐννοήσῃ ὅλ' αὐτά; Τίποτε! Τὸ γδὶ καὶ τὸ γδοχέρι ὁ χωρικός. Ὁ «Τζύρης του κι' ὁ παπποῦς του ἔτσι ἐκαμνε». Ἀλλ' ἀνὸ Τζύρης σου κι' ὁ παπποῦς σου πτωχὲ γεωργὲ, πτωχὲ ἀμπελουργὲ, κατεύθυνε νὰ πάγῃ 'ς τὸν Ἅδην μὲ τὸ βραλι, οὐ οὔτε μὲ βραλι οὔτε μὲ ὑποκάμπτον θὰ 'πάγῃς νὰ τὸν εὕρῃς, καὶ ὅταν σε ἴδῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν σκέψου τί ἔχεις νὰ ἀκούσῃς ἀπ' αὐτόν.

Καὶ μία ἄλλη καταστροφὴ, ὡς συνέπεια ὅλων τούτων, ἐπαπειλεῖ τοὺς γεωργούς. Οἱ πολῖται ἐνόσῳ ἤλπιζον ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν γεωργῶν ἐδάνειζον καὶ ὑπεστήριζον αὐτοὺς διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Τώρα ὅμως, ὅτε ὁ πολίτης βλέπει ὅτι τὰ προϊόντα τοῦ γεωργοῦ οὐδέποτε ἀρκοῦν νὰ καλύψωσι τοὺς τόκους σχεδὸν τοῦ δανείου καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος προστίθεται νέον δάνειον, βεβαίως ὁ πολίτης θὰ παύσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ τὸ χρῆμά του χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ· καὶ τότε «πιάστ' τα κ' ἐγύρασι» φίλοι γεωργοί.

Ποῖος πταίει λοιπὸν εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, ἡ εὐφορωτάτη γῆ τῆς Κύπρου ἢ οἱ ἀγεώργητοι γεωργοὶ τῆς Κύπρου;

ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΩ.

Ἡ παρελθοῦσα Δευτέρα ἦτο, ἡ ὁρισθεῖσα ἡμέρα πρὸς συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Τὰ μέλη ἦσαν παρόντα ὅλα ἐκτὸς τοῦ κ. Ζεγκιτζῆ. Τὸν λόγον εἶχεν ὁ κ. Λιασίδης, ὅστις, καθ' ἃ πληροφορούμεθα, διὰ σφοδροτάτου προοιμίου ἔψεξε τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸν ὑπέρογκον προϋπολογισμὸν, ὃν ὑπέβαλε πρὸς παραδοχήν. Προσέθηκεν ὅτι, ὅσαι θέσεις ἠδύναντο νὰ δημιουργηθῶσι χάριν ἀλλοδαπῶν ὑπαλλήλων, ἐδημιουργήθησαν καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ὁ προϋπολογισμὸς εἶνε ἔργον τέλειον, διὸ καὶ συνεχάρη τὴν Κυβέρνησιν. Προσέθηκε δ' ὅτι δὲν σκέπτεται μὲν νὰ προτείνῃ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐπενέγκῃ ἀναγκαιοτάτας περικοπάς. Μετὰ τὸν κ. Λιασίδην ὡμίλησεν ὁ κ. Φραγκούδης, ὑποστηρίξας τὸν προαγορεύσαντα καὶ προσθεὶς ὅτι ἡ νῆσος δύναται νὰ διοικηθῇ ἀξιοπρεπῶς καὶ Εὐρωπαϊκῶς μὲ πολὺ ὀλιγώτερον ποσόν. Τὸ συμβούλιον τότε μετετράπη εἰς Ἐπιτροπὴν πρὸς συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Εἰς τὸ Δελτίον Β. ἔξοδα νομοθετικοῦ, προτάθη ὑπὸ τοῦ κ. Λιασίδου ὅπως ὁ γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου λαμβάνῃ ἀντὶ λιρ. 50, λίρας 25, ὡς καὶ οἱ δύο διερμηνεῖς. Σφοδρὰ συζήτησις ἠγέρθη περὶ τούτου, ὑπερίσχυσαν δὲ τὰ αἱρετὰ μέλη καίπερ τοῦ Ναΐμ ἐφένδη ψηφίσαντος μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κ. Ρούσου ἀποσχόντος τῆς ψηφοφορίας. Εἰς τὸ Δελτίον Γ. Ἀρχιγραμματεία, προτάθη ὑπὸ τοῦ κ. Λιασίδου ὅπως ὁ ἀρχιγραμματεὺς προσλάβῃ καὶ τὸν τίτλον Διοικητοῦ Λευκωσίας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὰ κυβερνητικὰ μέλη ἀντέτεινον, θεωρήσαντα τοῦτο ἀδύνατον, ἐξεφράσθησαν δὲ καὶ φόβοι μήπως τὸ τοιοῦτον εἶνε καὶ ἀντισυνταγματικόν. Ὁ κ. Ἀρχιλογιστὴς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἶπεν ἀρκετὰ, προσθεὶς καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς ὡς ἀρχιγραμματεὺς εἶνε ὁ σπουδαιότερος σύμβουλος τῆς Α. Ἐξοχότητος. Εἶνε τὸ σῶμα τῆς Α. Ἐξ. ὡς, προσλαμβάνοντος αὐτοῦ καὶ ἄλλα καθήκοντα, θὰ ἀπεσερεῖτο ἡ Α. Ἐξ. τοῦ σπουδαιοτέρου Της συμβούλου». Πρὸς τούτοις, ἵνα ἀποδείξῃ τὸ ἄτοπον τῆς προτάσεως ἔφερε καὶ τὸ ἑξῆς ἐπιχείρημα: Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς κυβερνήσεως ἔχει σχεδὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν ἀρχιλογιστὴν τῆς νήσου, ὁ δὲ ἀρχιλογιστὴς τῆς νήσου ἔχει ἐξουσίας ἐπὶ τῶν διοικητῶν καὶ ἑπομένως καὶ τοῦ διοικητοῦ Λευκωσίας. Ὥστε ἐὰν συνέβαινε λάθος τι εἰς τοὺς λογαριασμοὺς ἐκ μέρους τοῦ διοικητοῦ Λευκωσίας, καὶ ὁ ἀρχιλογιστὴς ἤθελε νὰ ἀναφέρῃ τοῦτο εἰς τὴν Α. Ἐξ., θὰ τὸ διεβίβαζε διὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως, ἤτοι δι' αὐτοῦ τοῦ διοικητοῦ Λευκωσίας.

Κατόπιν ἐζητήθη ἀναβολὴ διὰ τὴν ἐπιοῦσαν Τρίτην 2 μ. μ.

Νεώτεραι εἰδήσεις λέγουν ὅτι τὴν Τρίτην ἀνετέθησαν εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα καὶ τὰ καθήκοντα διοικητοῦ Λευκωσίας, καὶ ὅτι εἰς τὰς περὶ προϋπολογισμοῦ συζητήσεις περιεκόπησαν μισθοί τινων ὑπαλλήλων καὶ ἐγένετο μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἰκονομία 700 περίπου λιρῶν.

Τοὐλάχιστον, διὰ τῆς μετὰ τοσούτου ζήλου ἐπιδιώξεως τῆς οἰκονομίας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, νὰ ὠφελεῖτο ἡ νῆσος, ἤτό τι καλὸν, πλὴν δυστυχῶς, καθόσον αἱ 95 χιλ. λίραι πληρόνονται εἰς τὴν Τουρκίαν, καὶ τὸ ἔλλειμμα ὅπερ καταβάλλει τὸ ἀγγλ. ταμεῖον δὲν θὰ λείψῃ καὶ ὅσαι οἰκονομίαι γίνονται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν, εἶνε οἰκονομίαι μόνον τοῦ ἀγγλ. ταμείου, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὐδὲν ὠφελεῖται ἡ νῆσος· ἴσως δὲ καὶ βλάπτεται.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Μόλις χθὲς ὁ καιρός μας ἤρξατο ἀναζωογονῶν τὴν διψῶσαν γῆν. Ἀπὸ δεκαπενθημερίας ἤδη ὁ καιρὸς ἐφαίνετο λίαν εὐδιάθετος, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπληροῦτο ἀτμῶν, τὰ βαρόμετρα κατήρχοντο ὡς ἐὰν ἔμελε νὰ γείνῃ κατακλυσμὸς καὶ ὅμως οὐδεμία βροχή· χθὲς ὅμως καὶ σήμερον ἐλπίζομεν νὰ ἔβρεξε παντοῦ.

* * *

Φαίνεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε καὶ καλὰ νὰ ἀναγκάσῃ καὶ τὴν Λεμησσὸν νὰ παραδεχθῇ τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀξίαν τῶν νομισμάτων εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ὁρισθεῖσαν τιμὴν καὶ ἂν ἐπιμένῃ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην δύο ζαπτιέδες μετημφιεσμένοι εἰς χωρικοὺς παρουσιάσθησαν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Φ. Κολλακίδου καὶ ἀφοῦ ἐσυμφώνησαν καὶ ἠγόρασαν πρᾶγμα, ἀφῆκαν τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος εἰς γρόσια χάλκινα καὶ ἥρπασαν τὸ πρᾶγμα καὶ ἀνεχώρησαν. Παρατηρήσαντες ἔπειτα οἱ ὑπάλληλοι ὅτι ἦσαν ἐλλειπῆ τὰ γρόσια, ἔδραμον καὶ τοὺς ἔστρεψαν εἰδοποιήσαντες καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφοῦ ὡμίλησαν ὀλίγον μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων ἔλαβον τὰ γρόσιά των καὶ ἀφῆκαν τὸ πρᾶγμα καὶ ἀνεχώρησαν.

Πλεῖστα ὅσα βεβαίως δύναται ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐπινοήσῃ ὅπως καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν διαταγήν της, πλὴν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο εἶνε ἄκαιρα εἰπρεπὲς, διότι

ὀλίγον διαφέρει ἁρπαγῆς. Ἐκτὸς ἐὰν οἱ κύριοι οὗτοι ἔπραξαν αὐτοβούλως ὅ τι ἔπραξαν.

* * *

Τὸ παιδίον ὅπερ ἐνταῦθα ἔπαθεν ὑπὸ μηνιγγίτιδος, ὡς ἀρχῆθεν ἀπεφήνατο ὁ ἰατρὸς κ. Γ. Διαγκούσης, ἀπεβίωσε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην μετὰ τετραήμερον ἀσθένειαν. Νεκροψίας γενομένης ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τούτου καὶ τοῦ ἰατροῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. James ἀπεδείχθη ὅτι πράγματι ὁ παῖς προσεβλήθη ὑπὸ τῆς ἐπιδημικῆς ἐκείνης ἐγκεφαλονωτιαίας μηνιγγίτιδος. Οὐδὲν ἴχνος φυματιώδους μηνιγγίτιδος. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὴν πόλιν μας ἀπὸ ἄλλα κρούσματα.

* * *

Καὶ ὁ ἰατρὸς κ. Ι. Τσαγγαρινὸς εὗρεν εἰς τὸ χωρίον Μανδρυὰ κροῦσμα τῆς μηνιγγίτιδος ὥστε ἡ νόσος αὕτη δὲν ἐσεβάσθη οὐδὲν κλῖμα ἐντὸς τῆς νήσου.

* * *

Ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων εἶνε ἀληθῶς ὁ ἐνταῦθα ἰατρὸς τῆς Κυβερνήσεως, κ. James, (ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ν. Τριτοφτίδου κατοικῶν), διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του καὶ τὰς πρὸς τοὺς ἀπόρους μάλιστα ἀσθενεῖς εὐεργεσίας του. Καθ' ἑκάστην ἐν τῷ κατὰ τὸ στρατιωτικὸν ἐπιμελητήριον γραφείῳ του δέχεται ὑπὲρ τοὺς 20 καὶ 30 ἀσθενεῖς, οὓς ἐπισκέπτεται δωρεὰν καὶ, εἰς πολλοὺς μάλιστα ἀπόρους, πληρόνει καὶ τὴν ἀξίαν τῶν φαρμάκων τὰ ὁποῖα συνιστᾷ καὶ ζητῶσιν ἀπὸ φαρμακεῖα. Τοιούτων ἀγαθοεργῶν πράξεων ἡ δημοσίευσις εἶνε λίαν ἀναγκαία καὶ ὠφέλιμος, αἰτούμεθα δὲ συγγνώμην παρὰ τοῦ καλοῦ καὶ φιλανθρώπου κ. James ἂν ἐτολμήσαμεν νὰ ἄρωμεν ἐπὶ μικρὸν τὸν πέπλον ὑφ' ὃν λίαν μετριοφρόνως ἐνεργεῖ τὰς ἀγαθοεργίας του. Ἂς θεωρήσῃ τοῦτο ὡς μικρὸν δεῖγμα τῆς μεγάλης εὐγνωμοσύνης τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν, ἀνθ' ὧν ὑπὲρ αὐτῶν ἔπραξε καὶ πράττει.

* * *

Ἡ συνήθης πανήγυρις τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Κοντοῦ ἀπεφασίσθη νὰ γείνῃ ἐφέτος τὴν Παρασκευὴν τῆς Λαμπρᾶς καὶ ὄχι τὴν Δευτέραν ὡς εἰς τὴν περὶ τούτου εἰδοποίησιν ἐγράψαμεν. Εἰδοποιοῦνται λοιπὸν οἱ χωρικοὶ ὅτι ἡ μεγάλη συνάθροισις διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου θὰ γείνῃ τὴν ρηθεῖσαν Παρασκευὴν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δέον νὰ σπεύσωσιν οἱ προσκυνηταὶ οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου.

* * *

Ὁ «Διάβολος» δὲν ἐξεδόθη τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην διότι ὁ συντάκτης του ἀσθενεῖ ἀπὸ 10 ἤδη ἡμερῶν καὶ δὲν εἶνε βεβαίως ἔργον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀναλάβῃ ἔκαστος. Θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅμως ἐκδιδόμενος συνεχῶς ἐπὶ δύο ἑβδομάδας πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ καθυστερήσαντος φύλλου.

* * *

Ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς (κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον) ἀναχωρεῖ ἐκ Λάρνακος ταχυδρομεῖον διὰ τὸ ἐξωτερικὸν τὴν 17, 21 καὶ 25, ἀφικνεῖται δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

* * *

Κατὰ τὴν «Ἀκρόπολιν» Ἀθηνῶν, τὸ Ἑλληνικὸν ἡμεροπρεπῶς θὰ ἀναπτυχθῇ εἰς πολλὴν ἀπολαύσουσα γενικῆς ἀρέσκειας καὶ ἐκδόσεως.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν λίαν καταλλήλων πρὸς τοῦτο ἀξιοτίμων πολιτῶν μας, θεωροῦμεν ἡμεῖς καὶ τὸν κ. Γ. Μαληκίδην, ὅτις εἶνε καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ἄλλων φροντίδων.

ΕΚ ΤΗΣ «ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ»

Ἡ Α Ἐξ. ὁ Μέγας Ἁρμοστὴς εὑρεστήθη νὰ δηλώσῃ ὅτι τοῦ ἔτους τούτου ἡ δεκάτη τῶν δημητριακῶν καρπῶν (σίτου, κριθῆς ὀρόβου κ.λ.) τῶν ἐπαρχιῶν Καρπασίας καὶ Ἀμμοχώστου, ἐκτὸς τῶν χωρίων Ἀκανθοῦ, Δαυλοῦ καὶ Φλαμουδιοῦ, θὰ ληφθῇ εἰς εἶδος καὶ ὄχι εἰς χρήματα.

—Νέον νομοσχέδιον καθυποβληθήσεται εἰς τὸ νομοθετικὸν «περὶ ἐκλογῆς καὶ διορισμοῦ καταλλήλων προσώπων πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν ὑπογραφῶν»

—Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Ὀκτώβριον θὰ συγκροτηθῇ κακουργοδικεῖον εἰς τὰς κάτωθι πόλεις

Πάφον	*Ἰουνίου*	*14.*
Λεμεσὸν	«	*22.*
Λάρνακα	*Ἰουλίου*	*2.*
Ἀμμόχωστον	«	*9.*
Λευκωσίαν	«	*16.*
καὶ Κερύνειαν	*Ὀκτωβρ.*	*8.*

—Ἡ ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν Ἰταλικῶν λιμένων προελεύσεως κάθαρσις ἤρθη.

Λευκωσίᾳ τῇ 31)12 Μαρτίου 1888.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἤρξατο ἐν τῷ Νομοθετικῷ Συμβουλίῳ ἡ συζήτησις τοῦ προϋπολογισμοῦ. Μεγίστη σύμπνοια ἐπεκράτησεν, ὡς ἔδει, μεταξὺ τῶν αἱρετῶν μελῶν Χριστιανῶν τε καὶ Ὀθωμανῶν, διὸ καὶ ἀπεφασίσθη, ὅπως πολλαὶ περιττὰι θέσεις, οὐκ ὀλίγα χρήματα ἀπορροφῶσαι, καταργηθῶσι καὶ ἄλλαι συγχωνευθῶσι, πολλοὶ δὲ ὑπέρογκοι μισθοὶ ἐλαττωθῶσιν, ἵνα οὕτω δυνηθῇ ἡ Κύπρος μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ ὀρθοποδήσῃ. Μέγας τῇ ἀληθείᾳ ὀφείλεται ἔπαινος πρὸς τοὺς κ.κ. βουλευτάς, οἵτινες ἀληθῆ πόλεμον δειξάγουσι τὰς ἡμέρας ταύτας. Ἡμεῖς τοὐλάχιστον τακτικῶς παρευρισκόμενοι ἐν τῇ Βουλῇ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς σηζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, θαυμάζομεν τὰς ἀτελευτήτους ἀγορεύσεις, τὰς ἐλλόγους συζητήσεις τῶν βουλευτῶν μας καὶ τὴν ἑκατέρωθεν πεισμονήν. Μόλις ὁ εἷς βουλευτὴς περάνῃ τὴν ἀγόρευσίν του, καὶ ἕτερος λαμβάνει τὸν λόγον. Διὰ τὴν κατάργησιν μιᾶς καὶ μόνης θέσεως, ἢ διὰ τὴν ἐλάττωσιν μισθοῦ ὑπαλλήλου τινός, καταναλίσκεται ὁλόκληρος συνεδρίασις καὶ αὐτὴ ἀκόμη λαμβάνει πέρας κατόπιν ψηφοφορίας. Κατὰ καθῆκον λοιπὸν ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν τὰς γηθοσύνους ἡμῶν εὐχαριστήσεις πρὸς ἅπαντα τὰ αἱρετὰ μέλη διὰ τὴν ἀνδρικὴν καὶ σώφρονα στάσιν, ἣν ἐπεδείξαντο, ὡς ὑπηγόρευεν αὐτοῖς τὸ καθῆκον, πρωτίστως ὅμως εἰς τὸν ἀκούραστον, τὸν εὐφραδῆ καὶ πατριωτικώτατον βουλευτήν μας κ. Λιασίδην, οὗτινος ἑκάστη ἀγόρευσις, ἑκάστη λέξις ἐκπέμπει πῦρ, φλόγα, παριστῶσα γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. Αἴαν ἐπεθύμουν νὰ μεταδώσω ὑμῖν μερικὰς τῶν ἀγορεύσεων τοῦ φιλοπάτριδος τούτου βουλευτοῦ, ἐὰν μὴ μοι ἀπέβαινε δύσκολον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον. Αἱ σχετικαὶ ἁπάντων τῶν βουλευτῶν ἀγορεύσεις θὰ δημοσιευθῶσι βεβαίως ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Κύπρου», αἵτινες καὶ θ' ἀπορροφηθῶσιν ὑπὸ τοῦ διψῶντος λαοῦ.

Εἷς, καταγοητευθείς.

Κύριε συντάκτα τῆς «Σάλπιγγος»
(13 Μαρτίου 1888).

Δὲν θὰ παραξενευθῇς βέβαια διότι θὰ δῇς καὶ χωρικὸν νὰ γράψῃ εἰς ἐφημερίδα, ἀλλὰ μήπως εἰς τοὺς πολλοὺς ἔδοξε τὸ πρωτόμιστον νὰ πολεμοῦν τοὺς χωρικούς, καὶ οἱ χωρικοὶ ἐμπροστὰ εἰς τὰ ἔπεια τῶν πολλῶν πρέπει νὰ βγάλλωσι τὸ φέσι; Ὄχι! καὶ πρῶτος ἐγὼ καταπαύω πάσαν τὸ πρωτόμιστον. Ἔκαστος νὰ διαβάζῃ ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς ἐκείνους. Αἰσθ εἶνε τὸ σωστόν, διότι κάθε ἕνας τὰ ἐλαττώματά του τὰ κρύζει περισσότερα.

Ἐμβαίνω εἰς τὴν ἡμῶν μόνον ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐκλογικὴν τῶν προεστῶν, τὴν ἁγίαν Νάπαν (ἐλησμόνησα τῇ ἀληθείᾳ πότε καὶ συγχωρήσατέ μου) καὶ ἤμουν εὐχαριστημένος ὅτι ἤθελα νὰ ἀκούσω καὶ τὴν ἰδικήν σας τάξιν, διότι καὶ παπάδες καὶ ψαλτάδες καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἐργαλεῖα καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικά μας ἔχετε, μὰ ἕνα πρᾶγμα θὰ σᾶς πῶ καὶ νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἴσθε πλέον βάρβαροι ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἰδού πως: Αἱ γυναῖκές σας εἰς τὸν γυναικωνίτην πάνω εἶχαν τόσην ζωηρὴν κουβένταν ὁποῦ αἱ ὁμιλίαι τῶν ἐσκέπαζαν τῇ ἀληθείᾳ τὴν φωνὴν τοῦ παπᾶ ἀπὸ ἔλεγε μέσα 'ς τὰ βημόθυρα τὸ Εὐαγγέλιον. Δὲν ξεύρω ὅμως, πιθανὸν νὰ ἦνε καὶ τῶν δούλων αἱ ὁμιλίαι αὐταί, ἀλλὰ αἱ κυράδες αἱ ὁποῖαι βέβαια αἰσθάνονται ποῦ εὑρίσκονται δὲν πρέπει νὰ διατάττωσι τὰς δούλας νὰ σιωπῶσι; ἢ ἐὰν εἶνε μερικαὶ γραῖαι ἀπὸ ὁμιλοῦσι δὲν πρέπει ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν σιωπήν; Ἡμεῖς εἰς τὸ χωριόν μας ὅταν ὁμιλοῦν αἱ γυναῖκες ἢ τὰ κοπελλούδια μέσ' 'ς τὴν Ἐκκλησίαν, βάλλομεν μίαν φωνὴν καὶ ἀμέσως σιωποῦν ὡς οἱ βάτραχοι μέσ' 'ς τὴν λίμνην, ὅταν πετάξῃς μέσα μίαν πέτραν.

Σοῦ γράφω αὐτὰ καὶ νομίζω ὅτι εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ἀπὸ πρέπει νὰ βάλλῃς εἰς τὴν ἐφημερίδα σου. Κύταξαι ὅμως παρακαλῶ οὐδὲ το χωριόν μου νὰ μὴ ὀ πῇς, διότι τότε ὡς νὰ ἔλεγες καὶ τὸ ὄνομά μου. Ἀμέσως θὰ μὲ καταλάβουν. Βλε μόνον ὅτι εἶμαι

«Ἕνας ἀπὸ δὲν τοῦ ἀρέσκουν αὐτά».

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Μ' ὅλον ὅτι ὁ ἐπίσημος Ρωσσικὸς τύπος ἀποκρούει πᾶσαν πρόθεσιν ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας πρὸς στρατιωτικὴν εἰς τὰ βουλγαρικὰ ἐπέμβασιν καὶ προσδοκᾷ τὰ βέλτιστα ἐξ ἀόπλων ἐνεργειῶν, ἐν τούτοις ὅμως ἡ συγκέντρωσις στρατευμάτων ἐν Σεβαστουπόλει καὶ Ὀδυσσῷ ἐμποιεῖ φόβον εἰς τοὺς ἐν Κων]πόλει καὶ Πέστῃ ὅτι ἅμα ὡς λήξῃ ἡ ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Γουλιέλμου ἐπιβληθεῖσα τοῖς ρώσσοις στρατιώταις ἀπραξία, θὰ σπεύσῃ ἡ Ρωσσία εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ βουλγαρικοῦ καθεστῶτος. Τὰ ἀγγλικὰ φύλλα ἀνήγειραν μάλιστα ὅτι παρεσκευάσθησαν καὶ τὰ ὁπλιταγωγὰ σκάφη, ἅτινα θὰ μεταφέρωσι δεκακισχιλίους ρώσσους στρατιώτας εἰς Βάρναν. Τὸν νῦν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας κηρύττουσι τὰ ρωσσικὰ φύλλα ὡς διακείμενον εὐνοϊκώτερον πρὸς τὴν Ρωσσίαν, καὶ ὅτι ἡ Αὐστρία, ἐὰν ἀποφασίσῃ νὰ ἀντιπράξῃ εἰς τὰ ρωσσικὰ ἐν Βουλγαρίᾳ σχέδια, οὐδεμίαν πρέπει πλέον νὰ περιμένῃ ὑποστήριξιν ἐκ Γερμανίας.

Κατὰ τὸν «Χρόνον» ἡ Πύλη θ' ἀπευθύνῃ εἰς τὰς δυνάμεις διακοίνωσιν ἐρωτῶσα ἐὰν ἡ διαγραφὴ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν δήλωσιν τῆς Πύλης δὲν ἀποτελεῖ ἀντικρυς ἀνταρσίαν, ἐὰν ἡ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐμμονὴ τοῦ Φερδινάνδου, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Σουλτάνου, δὲν περιάγει τὴν Βουλγαρίαν εἰς ἐπαναστατικὴν κατάστασιν, ἐὰν ἐνώπιον τοιαύτης καταστάσεως δὲν θὰ ἦτο σκόπιμος ἡ ἀνάκλησις τῶν ἐν Σοφίᾳ ἀντιπροσώπων τῶν δυνάμεων καὶ ἐὰν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἐν Ἀν. Ρωμυλίᾳ συγκεντροῦνται στρατεύματα πρὸς τὸν ἀνακεκηρυγμένον σκοπὸν τῆς κατὰ τοῦ κυριάρχου ἀντιστάσεως, ἐν ᾗ ἂν περιπτώσει ἐπιτελέσῃ οὗτος τὰ ὑπὸ τῆς βερολινείου συνθήκης ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα. Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα θὰ περιαγάγωσιν ἀναντιρρήτως τὰς διαφωνούσας δυνάμεις εἰς δυσχερῆ θέσιν. Ἀλλ' οἱ ἐν Βιέννῃ, Ρώμῃ καὶ Λονδίνῳ θὰ ἀντιτάξωσιν ἴσως ὅτι ἐπὶ τῇ ἀπειθείᾳ τῆς ὑποτελοῦς ἡγεμονίας τὴν προσοχήν των θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἐγκλείσῃ πρωτίστως ἡ κυβέρνησις αὐτή, αὕτη δὲ φέρει φιλοσοφικώτατα τὴν παρακοὴν καὶ οὐ μόνον δὲν καταγγέλλει καὶ δὲν ἀπειλεῖ τὸν ὑποτεταγμένον, ἀλλὰ, ποιουμένου ἐκ τούτου ἀφορμὴν ἐξ ἑνὸς ἀποκαθίστησι αὐτὸν πλατωνικῶς, ἐξ ἑτέρου παρ' ἀνεθαρ-

ρυντικὰς ἐξηγήσεις. Ἡ διαγωγὴ αὕτη τῆς Πύλης εἶναι πράγματι δυσεξήγητος· Ἴσως φοβίζουσιν αὐτὴν αἱ στερεότυποι ἀπειλαὶ τῶν Βουλγάρων ὅτι, ἐὰν πιεσθῶσιν ἀμέτρως, θὰ κηρυχθῶσιν ἀνεξάρτητοι καὶ θὰ μεταδώσωσι τὸ ἐπαναστατικὸν πῦρ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τὴν συμβουλὴν ταύτην ἔδιδε προχθὲς ἀναφανδὸν εἰς τοὺς Βουλγάρους ὑπουργικὸν φύλλον τοῦ Λονδίνου, συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀνιδρύσεως ἀνεξαρτήτου βουλγαρικοῦ βασιλείου. «Ἡλίκος θόρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν», δικαιοῦται νὰ εἴπῃ ἡ Ἑλλὰς, βλέπουσα πόσον ἀσυστόλως συνιστᾶται ἡ ἀθέτησις τῶν συνθηκῶν, προκειμένου περὶ Βουλγαρίας. Ἐν ταῖς προκλήσεσι ταύταις πρὸς τὴν Ρωσσίαν ἔγκειται ὁ διηνεκὴς ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος κίνδυνος, οὕτω δ' ἐξηγεῖται πῶς, ἐνῷ πανταχόθεν διαμείβονται εἰρηνικαὶ διαβεβαιώσεις, ἡ βερολίνειος «Ἐφ. τοῦ Σταυροῦ» ἔγραφε χθὲς ὅτι ἡ ἐνεστῶσα αἰσιοδοξία εἶναι ἀδικαιολόγητος, ὅτι αἱ στρατιωτικαὶ παρασκευαὶ τῆς Ρωσσίας καὶ αἱ πρὸς συνομολόγησιν δανείου προσπάθειαι μαρτυροῦσι πολεμικὰς προθέσεις καὶ ὅτι θᾶττον ἢ βράδιον ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος θὰ καταστῇ ἀναπόφευκτος.»

Ἡ προσδοκία ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη προώρισται νὰ παραγγωνίσῃ τὸ Βρενδήσιον, ἐν ταῖς συγκοινωνίαις πρὸς τὴν ἀπωτέραν Ἀσίαν, φαίνεται ἀληθεύουσα. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἀνήγγειλεν ἤδη τῇ Σερβίᾳ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1890, ὅτε λήγει τὸ πρὸς τοὺς ἰταλικοὺς σιδηροδρόμους συμβόλαιον, τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Ἰνδικῆς θὰ διέρχηται διὰ τῶν ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι, ὅταν ὁ σιδηρόδρομος οὗτος προεκταθῇ μέχρις Ἑλλάδος, τῆς Θεσσαλονίκης θὰ προτιμᾶται τὸ Λαύριον ἢ ὁ Πειραιεύς, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον δέον νὰ καταβάλῃ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις πᾶσαν προσπάθειαν. Πολλὰ ἐγένοντο κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν συνδεθῇ ἀμέσως κατὰ ξηρὰν πρὸς τὸ σιδηροδρομικὸν σύστημα τῆς Εὐρώπης, θὰ ἦναι οἱονεὶ παρέλκον καὶ ἀποκεκομμένον μέλος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Τηλεγραφήματα ἐκ Κων)πόλεως ἀναγγέλουσιν ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐπικρατεῖ ἐρεθισμός τις καὶ ὅτι καὶ πάλιν διεπράχθησαν δυστυχῶς φόνοι μωαμεθανῶν. Ἡ Πύλη πρὸς κατευνασμὸν τῶν πνευμάτων ἔσπευσε νὰ διαψεύσῃ τὸ θρύλημα, ὅτι δῆθεν πρόκειται νὰ διορισθῇ Γ. Διοικητὴς μωαμεθανός, καὶ ἐξ Ἑλλάδος δ' ἐδόθησαν εἰς τὸν χριστιανικὸν πληθυσμὸν κατευναστικαὶ συμβουλαί, αἵτινες εὐκταῖον εἶνε νὰ εἰσακουσθῶσι, διότι πρὸς τὸ παρὸν πρωτίστη ἀνάγκη τῆς πολυπαθοῦς νήσου εἶνε ἡ ἡσυχία. Μεταβολαὶ προσώπων δὲν δύνανται νὰ φέρωσι θεραπείαν, πρὸς ἄλλας δὲ μεταβολὰς δὲν εἶνε κατάλληλος ἡ ἐνεστῶσα στιγμή. Τί θὰ ὠφέλει ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Ἀνθοπούλου, ἀφοῦ ἐκ τῶν γραικῶν ὑπαλλήλων τῆς Πύλης οὐδεὶς θὰ ἦτο ἐπαισθητῶς κρείττων αὐτοῦ; Ὑπῆρξε σφάλμα δεινὸν ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Φωτιάδου, τὸ πάθημα δ' ἐκεῖνο ἐδει νὰ χρησιμεύσῃ, τοὐλάχιστον, ὡς μάθημα.

Λονδῖνον, 18)30 Μαρτίου.—Ἄδηλον ὅτι αἱ σχέσεις Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας εἶνε τεταμέναι καὶ ὅτι ὁ Σουλτάνος λίαν πάρωργισμένος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, διέταξε στρατιωτικὰ μέτρα. (Περίεργος εἶνε ἡ ἐπιμονή, μεθ' ἧς διαδίδονται τοιαῦται φῆμαι καθ' ἣν στιγμὴν, ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, ἀποδίδουσα τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον φιλοφροσύνην, ἐκπέμπει εἰς Κων]πολιν ἔκτακτον πρεσβείαν, ἵνα ἐπιδώσῃ εἰς τὸν Σουλτάνον τὸν ἀδαμαντοκόλλητον μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος).

(Νέα Ἡμέρα).

ΕΜΠΟΡΙΚΑ

Κρασία ἄπισσα παλαιὰ	γρ.	145—150
συνήθη	»	120—140
κόκκινα χαλασμένα	»	80—100
ξυνισμένα		50— 70
βακὴ σοῦμα 19 βαθ. ἡ ὀκ. περ.		40— 42
Χαρούπια εἰς τὰς ἀποθήκας	γρ.	85— 86

τὸ χαλεπικὸν κεντάρι.

(Μὲ λίραν Ἀγγλίας 132)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΙΣ

Ἔρθασεν ὁ κατάλληλος καιρὸς καθ' ὃν θειαφόνονται τὰ ἀμπέλια. Καλλίστης ποιότητος θειάφι εἰς κόνιν μετὰ τοῦ κατάλληλου μηχανήματος ἔχει ἐν Λεμησσῷ ὁ κ. Λ. Γαλανίδης, πωλῶν αὐτὸ εἰς λίαν συγκαταβατικὴν τιμήν. Μεγάλαι εὐκολίαι παρέχονται καὶ ὡς πρὸς τὴν πληρωμήν. Σπεύσατε λοιπὸν ἀμπελουργοὶ διὰ νὰ σώσητε τὰ ἀμπέλιά σας ἀπὸ τῆς καταστροφῆς.

Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ὅτι, ἐπειδὴ ἡ τῆς 23 Ἀπριλίου ἐορτὴ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου συμπίπτει ἐφέτος τὸ μέγα Σάββατον, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ τύποι μεταθέτουσι ταύτην τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, ὁπότε γενήσεται καὶ ἡ συνήθης πανήγυρις.

Λάρνακι 1 Μαρτ. 1888.

Ἐκ τῆς Ἐφορίας τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Κοντοῦ

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Βασιλείου Ζ. Μαρκίδου ὁδὸς Ἀγ. Γεωργίου, ἐν τῇ μεγάλῃ ἀγορᾷ, πωλεῖται μακαρονάδα. Νεαπόλεως πρωτίστης ποιότητος ἄβροχος καὶ νωπὴ, λιανικῶς μὲν πρὸς γρ. 3 3)4 ἡ ὀκὰ, χονδρικῶς δὲ πρὸς γρ. 3, 1)4.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐκδρομὴ ἐκ Βηρυτοῦ μέχρις Ἡλιουπόλεως.

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου μονογραφίας).

Διατρίβοντες ἐν Βηρυτῷ ἀπεφασίσαμεν μετά τινων σπουδαίων φίλων ἵνα ποιήσωμεν ἐκδρομήν τινα μέχρις Ἡλιουπόλεως (Βααλβὶκ,) ἥτις διατελεῖ καϊμακαμάτον, ὑπαγόμενον ὑπὸ τὸν νομὸν τῆς Βηρυτοῦ. Κινήσαντες δὲ κατὰ μῆνα Ἰούλιον περὶ τὴν 5ην πρωϊνὴν ὥραν δι' ἁμάξης τῆς ἐκ Βηρυτοῦ μέχρι Δαμασκοῦ πρὸ ἐτῶν συστηθείσης γαλλικῆς ἑταιρίας ἐφθάσαμεν περὶ τὴν 11 π. μ. ἐν τῷ σταθμῷ καλουμένῳ Στόρα, ὅστις τυγχάνει τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐκ Βηρυτοῦ μέχρι Δαμασκοῦ, καθ' ὅλην τὴν ἐν λόγῳ ὁδοιπορίαν ἐθεασάμεθα τὰ ὡραῖα προάστεια τῆς Βηρυτοῦ, κεκοσμημένα διὰ ὡραίων μεγαλοπρεπῶν μεγάρων ὡς καὶ τοὺς ὑψιτενεῖς κέδρους τοῦ Λιβάνου, λίαν ἀξιοσημειώτους ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Γευματίσαντες οὖν ἐν τῷ ὡραίῳ ξενοδοχείῳ τῆς Στόρας καὶ ἀναπαυθέντες ὀλίγον ἐπέβημεν ἑτέρας ἁμάξης δι' ἧς μετὰ τρίωρον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἡλιούπολιν καὶ διηυθύνθημεν εἰς τὸ ὡραῖον διοικητήριον ταύτης τῆς πόλεως, ἔνθα ἑδρεύει ὁ ὑποδιοικητὴς μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ὑπαλλήλων· ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκαλεῖτο Σακὴρ βέης, νοήμων καὶ ρέκτης, ὅστις περιρρόνως τε καὶ φιλοφρόνως ἐξενίσατο ἡμᾶς, ἅτε συνστηθέντας ὑπὸ τοῦ νομάρχου Συρίας.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωὶ λαβόντες ὁδηγόν τινα ἐμπιστον, ἐπράξαμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως ταύτης. Ἡ Ἡλιούπολις ἢ πάλαι ἐπωνομάζετο ἐπί τε τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων ἐνήμερος πόλις κλασική ὑπό τε τὴν ἔποψιν τῆς ἀρχαιολογικῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης, κειμένη ὑπὸ πάσας πρόποδας καὶ ἀνω λιβάνου ἀκριβῶς ἐν τῷ κοιλοπεδίῳ κυριεύοντι τοῦ ὄρους ἐν τῇ πεδιάδι. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῆς καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα τῶν ἱστορικῶν καὶ προϊστορικῶν χρόνων ἐγένετο ἀντικείμενον μελέτης πολλῶν ἀρχαιολόγων μεταβάντων ἐπὶ τόπου. Ἐν τῇ Ἡλιουπόλει σώζονται εἰσέτι τὰ ἀξιόλογα κυκλώπεια ἢ Πελασγικὰ τείχη αὐτῆς τὰ ἐρείπια τῆς Ἀκροπόλεως, τὰ πολυδαιδάλια ἔργα τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἡλίου, ὧν οἱ ὑψιτενεῖς κίονες κοσμοῦνται διὰ ὡραίων γλυφῶν καὶ ραβδώσεων, τὰ ἔξοχα κιονόκρανα τοῦ Προνάου, ἀκμάζοντα εἰσέτι ὑπὸ τῆς ἐπιστιλβούσης αὐτὰ καλλονῆς.

Ἐσχάτως δὲ ἔν τινι ἀνασκαφῇ ἐνεργηθείσῃ ὑπὸ ἑταιρίας τινὸς ἀνευρέθη ὡραῖον πελώριον ἄγαλμα ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἔργον ὡραίας ἑλληνικῆς τέχνης. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἔχον μῆκος 2 μέτρων ὕψος καὶ 1 μέτ. πλάτος παρίστησιν ἔξοχον γυναῖκα ἢ θεάν τινα, καθημένην ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, φέροντος κάτωθεν τῆς βάσεως ἐκ φύλλων καὶ δένδρων γλυφάς. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀναγλύφου τούτου μέχρι τοῦ περιλαιμίου δὲν ὑπάρχει. Ἡ στάσις τοῦ ἀγάλματος ἐμφαίνει θεάν τινα καὶ πιθανὸν τὴν Ἀφροδίτην, ἢ καθ' ἡμᾶς τὴν θεὰν Ἥραν, διότι ἔφερεν ὡς μὴ εἶπον, ἐπὶ κεφαλῆς διάδημα καὶ σκῆπτρον ἀνὰ χεῖρας· αἱ χεῖρές εἰσιν ἀποκεκομμέναι ἐκ τοῦ βραχίονος· ἐκτὸς τοῦ ἐκ πολλῶν πτυχῶν ἱματίου κυτῆς φαίνεται ὅτι φέρει ἕτερον ἐνδυτὸν χλαμύδος ἔχοντος πτυχὰς λίαν συμμέτρους· τὸ στῆθος καὶ οἱ μαστοὶ εἶσι κεκαλυμμένοι· ἐπὶ τοῖς ποσὶν αὐτῆς φέρει σάνδαλα μετὰ πελλύτρων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς θέσεως τῆς βάσεως τοῦ ἀγάλματος παραπλεύρως, γέγλυπται κίων εὐμεγέθης, ἔχων μεγάλην κεφαλὴν ἐργάλου στάσεως, σύμβολον ἴσως τῆς θεᾶς ταύτης.

Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἀνεύρεμα, διασωθὲν τοῦ νομάρχου, μετεφέρθη εἰς Βηρυτὸν καὶ ἐστήθη ἐπὶ τινος θέσεως ἔμπροσθεν τῆς ἐπισκοπικῆς πλατείας τοῦ Δημητριοῦ μεγάρου, ὅπερ ἀποπεράτωσεν τὴν τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει οἰκουμενικὸν Μουσεῖον.

ξυνισμένα		50— 70
βακὴ σοῦμα 19 βαθ. ἡ ὀκ. περ.		40— 42
Χαρούπια εἰς τὰς ἀποθήκας	γρ.	85— 86

τὸ χαλεπικὸν κεντάρι.

(Μὲ λίραν Ἀγγλίας 132)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ κουρεύς του. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐδέχετο τρὶς τῆς ἑβδομάδος, τὴν 10 π. μ. τὸν κουρέα του, ὅστις ἀφικνεῖτο συνήθως ὀλίγον ἀργά. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὁ ἐστεμμένος αὐτοῦ πελάτης τῷ εἶπε:

—Τὸ ὡρολόγιόν σας πηγαίνει κακὰ, ὡς βλέπω, ἰδοὺ ἕν ἄλλο, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐστὲ μᾶλλον ἀκριβής.

Καὶ τῷ προσέφερε λαμπρὸν χρυσοῦν χρονόμετρον.

Ὁ κουρεὺς ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς, ηὐχαρίστησε τὸν αὐτοκράτορα.... ἀλλὰ μετὰ δύο ἑβδομάδας, ἤργησε πάλιν ἐπί τινα λεπτά. Ὁ Γουλιέλμος τῷ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ ὡρολόγιόν του, καὶ ἅμα λαβὼν αὐτὸ εἰς χεῖρας, τὸ ἀπέθετεν ἡσύχως ἐπὶ τῆς τραπέζης λέγων:

—Καὶ αὐτὸ δὲν πηγαίνει καλὰ· θὰ δοκιμάσωμεν ἓν ἄλλο!

Καὶ, μετὰ λίγον, προσέφερεν εἰς τὸν κουρέα ὡρολόγιόν τι ἐκ νικελίου 20 φράγκων ἀξίας.

*

Ἡ ζωή μας δυκρείται εἰς πάντα περιέλεως ἐπιθυμῶν.
Ἐπιθυμοῦμεν πρῶτον βροχὴ, δεύτερον ὡρολόγιον, τρίτον γυναῖκα, τέταρτον πεντόλιρον, πέμπτον κτῆμα.

Ἐκ δύο εὐαγγελίων «Σάλπιγγος»